

Självbedrägeri eller Verklighet

(Brev från Svami Sadananda Dasa 1.3.54)

till svenska med fotnoter & © Kid Samuelsson 2007

Kära Fru Y.,

[...] Ni behöver inte oroas så mycket. Det finns ingen tvekan om att vår Shriji Shri Radha kommer att dra Er till sig och ”göra” Er till en av Hennes dasis, d.v.s. genom Nåde-energin – vilken finns överallt och alltid – kommer atman i Er att inse, att han är, var och kommer att vara en dasi i Deras eviga Vrajarike¹.

Ansträng Er inte att förverkliga detta i sinnet. Atman är svaprakasha, han uppenbarar sig själv; han är ljuset och inte likt ett objekt, som fordrar ljus för att bli synligt. Atman i Er kommer att bli varse sin egen natur, så snart som, och i den utsträckning som Nåde-energin klargör för honom: 1. Vem Krishna är och 2. Vad som är hans relation till Krishna. 3. Vad som är hans relation – om det finns någon – till den här synliga världen.

Så snart atman får lite av en stöt vaknar han upp ur sitt tillstånd av så att säga sömn eller ligkiltighet, och reaktionen på detta blir då en oro i vårt hjärta och sinne. Då kommer sinnet inte längre att ha det initiativ, som det hittills har haft, och börjar då agera såsom sporrat av atman, vilken vitaliseras genom Nåde-kraften, som längre fram kommer att utveckla sina djupare och kraftfullare nivåer i form av energin att älska, förstå och tjäna, och då blir sinnet transformerat likt en järnstav, som glödgas genom kontakten med glödhet eld.

I början finns det en stor fara och det var denna jag tordes peka ut i mitt senaste brev – grym som jag är – nämligen att vi lätt förväxlar det övernaturliga och andliga [cit] med det som bara är mentala, emotionella extaser av glädjerus och smärta. Ingen här på jorden blir besparad det underbara problemet med känslor; skillnaden är endast denna: Då de eviga följeslagarna stiger ned här på jorden erfar de problemet att övervinna de hinder och motstånd, som uppenbaras på deras väg genom den Gudomliga Lekens Energi² – så att dessa följeslagare må erfaras djupare och mer intensiv glädje i sitt tjänande, än de hade erfarit om dessa hinder och motstånd inte hade funnits där. När det gäller

¹ I den här tidiga texten förklarar Sadananda inte exakt vad han menar med denna mening. Senare insåg han att han måste vara mer tydlig för att undvika missförstånd. Bhaktisiddhanta berättade för honom att han hade haft samma erfarenhet. I enlighet med sin eviga natur är atman i evighet en dasa/dasi till Krishna – även i sitt bundna tillstånd. Men det är inte förrän han *förverkligar sin potentiella* natur genom villkorslös seva för Bhagavan som han *verkligen blir* Krishna's evige tjänare, något han aldrig var i ordets egentliga bemärkelse. Jfr. den sista fotnoten och texten ”Jiva-Tattva” på www.sadananda.com.

² Yoga-maya eller Lila-shakti.

de som fortfarande inte helt, eller som inte alls har förverkligat sanningen, så erfar de hinder och motstånd på sin väg genom Maha-Mayas förledande energi, den energi som verkar centrifugalt, bortslungande från centrum av allt Vara, och håller den som är ovillig att tjäna borta från detta förverkligande – så länge denne ovillige väljer att vara ovillig.

Ni är nu i ett tillstånd av eget förverkligande och ställer frågor, som uttrycker Er inre längtan. Och jag måste svara, vilket är en glädje. Men Ni måste ursäkta mitt uttryckssätt, min stil och mina språkliga misstag³. Jag är mycket osentimental och kan endast ge Er råmaterial. Ta en titt på detta tillsammans med Hella och Vamandas och lär Er att ge form åt detta.

Så snart vår mentala och fysiska existens hamnar i en kris, står det å ena sidan klart för oss, vad som är den verkliga nivå vi befinner oss på, och vilka framsteg vi gör mot Deras seva, och å andra sidan vad som är mentalt självbedrägeri. Jag lärde mig mer om allt detta i sjuksängen och på operationsbordet, än då jag strövade omkring i detta vidsträckta land med en frisk kropp. Jag brukar vara hård mot mig själv och brukar vara det även mot andra – men det är för deras sevas skull, inte för att jag tycker om det eller njuter av det personligen.

Var nu vänlig att begripa följande: Ingenting, *ingenting* av det som hör till Vraja kan begripas genom språket – men under övergångsperioden, för att hjälpa till att väcka lite intresse, för att få en liten reflektion av det Verkliga i vårt sinne, använder vi liknelser, bilder och referenser från den värld som är känd för oss, för att peka på den värld som ännu är oss okänd.

Shriji Radha sägs ha en *särskild* ålder, men Hon kan också uppvisa en gestalt med lägre ålder, i enlighet med den Gudomliga Lekens⁴ fordringar. Hennes ålder sägs vara – på vårt språk – 14 år, 2 månader och 15 dagar. Hennes hudfärg är som smält guld, dräkten Hon bär kallas ”meghambara” eller ”mörkt moln”, den *är* – alltså ingen symbol – Hennes lajja eller känsla av blygsel. Denna dräkt, som täcker hela Hennes gestalt, är *Henne* mycket kär. Från midjan ned till Hennes fötter, berörande dem, bär Hon ett tyg, som bär den tidiga gryningens färg: en kombination av rosa, guld och rött; den *är* – alltså ingen symbol – Hennes anuraga⁵ eller Gudomliga Kärlek i stadiet då Kärlekens Objekt – nämligen Krishna – erfars som om Hon aldrig tidigare hade hört Hans Namn eller ens sett Honom. Denna klädnad, som berör Hans Egen gyllene klädnad, då De står sida vid sida, är *Honom* mycket kär. Men kom ihåg: I Deras rike är idé, förnimmelse, känsla, tanke, färg, melodi, verksamhet, form, plats, omgivning, ting, smycken och redskap *ett*; tyg *är* idé, känsla etc. och känsla *är* tyg etc. Ni får en symfoni av färger, idéer, ting etc. [...]

Vad Ramakrishna-rörelsen förkunnar är emot *alla* skrifter från *alla* tider, en lemonad, som innehåller smaker från alla kulter, baserad på teorin, att allt är samma sak. De förnekar de underbara, helt konkreta formerna av evig Kärlek

³ Sadananda skriver på engelska.

⁴ Lila.

⁵ Mycket hög form av prema.

[prema], vilka finns sida vid sida men som ingalunda är ett och detsamma. Och vi *bör* vara stolta över, att vi, trots våra personliga brister, har blivit utvalda att tillhöra – från Krishna's Egen ståndpunkt – den mest dynamiska och intensiva formen av Honom Själv och Hans Egen Kärlek. Och vi *bör* vara mer ödmjuka, därför att vi i vår Kärlek och Hängivenhet under all evighet aldrig kommer att nå en punkt av mättnad, tillfredsställelse; i varje sekund i all evighet – här och i Hans rike – måste nya gigantiska ansträngningar göras, att kärleksfullt tjäna. Människor, som är tillfredsställda av lättköpta saker och löften om den eviga sällhetens frid och "pension", kan inte bli hjälpta och måste få sina förhoppningar krossade senare. [...]

Krishna älskar ingalunda varelserna som sådana. Han älskar dem i den grad Hans kraft av tjänande Kärlek lever inom dem – annars måste de genom cykler av olika existenser följa den bana, som resultaten av deras handlingar stakar ut åt dem. Vi behöver inte tänka på Gud som sentimental i förhållande till den här världens sorger och bedrövelser. Krishna Själv har ingenting med detta att göra och inte heller när *någon som helst bön* – utom den som ber om Hans Kärlek – *Honom*. Det finns lägre och *mer lättköpta* former av Honom Själv, vilka vi av ren själviskhet kan vända oss till för att råda bot på vårt missnöje. Jivan⁶ är slav under sina egna handlingar, från det ögonblick han beslöt sig för att njuta och inte kärleksfullt tjäna. Men till sin natur tillhör jivan Honom och Hans seva och Kärlek, och när en jiva under loppet av cykler av liv blir redo att mottaga Hans Nåd, då kommer han att möta Honom eller bhaktas, vilka kommer att skänka jivan shaktin eller energin till att revidera hans tidigare beslut [att själviskt vilja njuta av förvandlingsvärlden] och istället börja tjäna Honom⁷. [...]

Alltid i den ena tjänsten

Sadananda

⁶ Jiva-atma. Atman med sina höljen.

⁷ I Sadanandas rättelser till Vamandas bok "Krishnas leende" skriver han: "Till sin natur är atman *ämnad* att tjäna Gud, men till sin natur *är* han ingalunda en tjänare till Gud. Han blir vad han är ämnad att vara endast då han har mottagit bhakti, som inte finns *inom* honom, utan kommer *till* honom genom bhaktas Nåd. [...] Människor kan bara glömma vad de har. Människorna i världen har aldrig haft bhakti och kan därför inte glömma den. Om ni någon gång någonstans läser eller hör, att bhakti eller premabhakti blir 'uppväckt', måste ni alltid komma ihåg, att bhakti-shakti alltsedan evighet är precis lika 'vishnu' som Vishnu Själv, att den är överallt och alltid närvarande, men dess existens blir möjlig att erfara endast genom kontakten [...] [med] bhaktas. Att den bli 'uppenbarad' innebär inte, att bhakti är något som är medfött, som finns i hjärtat och att atman i sig har ägt bhakti i en 'slumrande' form. [...] Bhakti är Guds kraft, inte atmans. [...] Bhakti som disciplin får bhaktin att manifesteras sig som sthaya-bhava [en evig, oförlorbar relation mellan atman och Bhagavan] i atman. Inte *ur* atman. Solen stiger upp *i* himlen, inte *ur* himlen."